

Очікування

Іван Малкович

Знову марчіє трава,
всюди присутність утрати:
час нерозталим словам
з листям — назад прилітати.
Затінок власних дерев
вічно з собою ми носим —
й віримо, що не помрем:
просто прокинемось —
осінь;
тільки побачимо лиш,
виріям пам'ять віддавши,—
там,
де колись ми пройшли,
в просторі — обриси наші,—
нами насичений світ —
де ж ми ізвідси підемо?..
Просто — за крайньою з лип
в тінь свою
мовчки
вкладемося.